

AZ ALAPJOGOK KORLÁTOZÁSÁNAK SPECIÁLIS SZABÁLYAI A BÜNTETÉS-VÉGREHAJTÁSBAN, KÜLÖNÖS TEKINTETTEL A LELKIISMERETI- ÉS VALLÁSSZABADSÁGRA

KATALÁN Gergely Tamás

1. Előszó

Az alapjogok korlátozásának fokozatosan kiteljesedő, elméleti és gyakorlati rendszerében a lelkiismereti- és vallásszabadságnak mindezidáig a szakirodalom nem szentelt súlyának megfelelő figyelmet az olyan speciális életkörülményekre nézve, mint a szabadságvesztés-büntetés végrehajtása. Ilyen körülmények között az állampolgárok sokkal kiszolgáltatottabb helyzetbe kerülnek, éppen ezért szükséges jogaik korlátozásával kapcsolatosan felmerült kérdések tudományosan megalapozott vizsgálata.

A modern jogállamok szabadságvesztés-büntetéseinek végrehajtása egyre inkább afelé halad, hogy a tárgyalta büntetési nem kezdeti, kizárólagos célja, a fogvatartás csak operatív feladatként maradjon meg az elsődleges, reszocializációs cél mellett. Szilárd meggyőződésem, hogy a lelkiismereti- és vallásszabadság megfelelő érvényre juttatása és korlátozása olyan pozitív hatásokkal járhat az elítélt egyéni fejlődésének tekintetében, amelyet kevés másfajta reszocializációs tevékenységprogrammal lehet elérni.

Jelen dolgozatban bemutatom, hogy milyen elméleti és gyakorlati problémák merülhetnek fel tárgyalta alapjogunkkal kapcsolatban és ezekre megoldási javaslatot teszek. Tanulmányomat az alábbi idézet szellemében írom és remélem, hogy a tisztelt Olvasó is hasonlóképpen forgatja majd lapjait.

„Elnyomni könnyebb, mint nevelni; elijeszteni, mint maradandólag meggyőzni; pillanatnyi cselekvénynek hatása is mulékony; nagy eredményhez csak fáradságos munka vezethet.”¹

¹ PULSZKY Ágost – TAUFFER Emil: *A börtönügy múltja, elmélete jelen állása, különös tekintettel Magyarországra*. Pest, Emich Gusztáv kiadványa, 1867. 10.

2. A büntetés célja és alkotmányos alapjai

Ha valaki a társadalom békéje ellen tör, a társadalomnak joga keletkezik a támadást a jövőre nézve ellehetetleníteni, azonban nem szabad a vétkest cél nélkül büntetni, mert ez által csak további károkat okoznánk.² Egyes vélemények szerint a büntetés egyenesen az elítélt joga is egyben, mivel ezáltal lehetőséget kap arra, hogy megszabaduljon elkövetett bűnétől így bizonyos tekintetben a büntetés-végrehajtás (a továbbiakban: bv.) által az emberi méltóság védelme is érvényesül.³ A bv. nem lehet pusztán az önkény és az erőszak eszköze,⁴ célja kell, hogy legyen az elítélt büntől való megszabadulása és belső megváltozása is.⁵ A katolikus társadalmi tanítás is a büntetés kettős célját deklarálja, az elítélt társadalomba való visszailleszkedését és a béketeremtő igazságosságot. E célokon keresztül, a büntetés végrehajtása által helyreállhat a társadalom harmonikus együttélésének megtört kapcsolatrendszere.⁶

A 2013. évi CCXL. tv. (a továbbiakban: új Bv. Kódex) rendelkezése a szabadságvesztés végrehajtásának céljáról⁷ jelentős tartalmi változást hozott. A törvény miniszteri indokolása⁸ az elítélt személyiségének fejlesztésére irányuló tevékenységet jelöli meg elsődleges feladatnak, de már nem csak azt tűzi ki céljául, hogy az elítélt ne kövessen el újabb bűncselekményt hanem, hogy a társadalom hasznos tagjává is akarjon válni, mégpedig önön meggyőződéséből eredően.

Nóvum a magyar bv. jog történetében, hogy a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárásával kiszabott életfogytig tartó szabadságvesztés végrehajtásának céljaként⁹ az új Bv. Kódex kizárólag a társadalom védelme érdekében való fogvatartást írja elő.¹⁰ Az Alkotmánybíróság egy határozatában

² Uo. 9.

³ Vö.: FRIDVALSZKY János: *A jogfilozófia alapvető kérdései és elemei*. Budapest, Szent István Társulat, 2013. 33.

⁴ VÖKÖ György: A büntetés-végrehajtás időszerű kérdései. *Jura*, 2001/1. 102.

⁵ FRIDVALSZKY i. m. 34.

⁶ AZ IGAZSÁGOSSÁG ÉS BÉKE PÁPAI TANÁCSA: *Az Egyház társadalmi tanításának kompendiuma*. Budapest, Szent István Társulat, 2007. 206.

⁷ 2013. évi CCXL. tv. 83. § (1)

⁸ T/13096. számú törvényjavaslat a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról.

⁹ 2013. évi CCXL. tv. 83. § (2)

¹⁰ Ez a cél Platón büntetési elméletéig visszavezethető vö.: SZABÓ Péter: A büntetés, annak célja, jogalapja. *Jogi Fórum*, <http://goo.gl/HwNoSu> [letöltve: 2015.11.12.]

az emberi méltóság jogából levezette a jog reszocializációs kötelezettségét,¹¹ azonban nem mond ellent e határozatnak az említett kizárólagos büntetési cél, mivel arra a fogvatartotti csoportra nézve írta ezt elő, akik vissza fognak térni a szabad társadalomba.

A bv.-ben főszabály szerint a jogokat a lehető legteljesebb mértékben érvényre kell juttatni de, az alkotmány felhatalmazása alapján törvény rendelkezhet úgy általánosságban, hogy a bv. jogviszony jellegéből eredően bizonyos jogok csak korlátozottan érvényesülhetnek.¹² Éppen ezért az egyes esetekben vizsgálni kell, hogy a jogkorlátozás a szabadságvesztés céljaival ellentétes-e.

Az alapjogokat a bv.-ben három csoportba sorolhatjuk be, mégpedig a bv. által nem érintett jogok, a továbbélő módosult jogok és a szünetelő jogok csoportjába.¹³

Az Alaptörvény szerint alapjogot korlátozni csak más alapjog vagy alkotmányos érték védelme érdekében, a jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával és csak feltétlenül szükséges mértékben lehet.¹⁴ Az Alaptörvény alapjog-korlátozási generálklauzulája mellett figyelembe kell vennünk azt is, hogy az alapjogok lényeges tartalma nem azonos az alapjogok érinthetetlen lényegével (ez nem más, mint az élethez és emberi méltósághoz való jog),¹⁵ amely semmilyen okból nem korlátozható.¹⁶

Az Alkotmánybíróság alapjogi próbáját és a formai követelményekre vonatkozó álláspontját az Alaptörvény részben sorai közé integrálta, így azokat megemlíti az I. és a IV. cikkben.

Az általános alapjogi teszten túl a komparatív teherpróba tesztjét, valamint a kommunikációs jogok, a tulajdonhoz való jog és diszkrimináció tilalmának tartalmi sajátosságaira tekintettel speciális mércéket is alkalmazunk. A komparatív teherpróba tesztje egy, a lelkiismereti- és vallásszabadsághoz kapcsolódó addicionális teszt, amely annyiban egészíti ki az általános tesztet, hogy megmu-

¹¹ MATOVICS Csaba: A Szegedi Fegyház és Börtön hosszúidős speciális rezsimű (HSR) körletének működési tapasztalatai. *Börtönügyi Szemle*, 2009/2. 99.

¹² HORVÁTH Márta – KÖRMENDY András: A fogvatartottak vallásgyakorlása – jogi szabályozás és jogalkalmazás hazánkban és külföldön. *Börtönügyi Szemle*, 2009/3. 31.

¹³ LÉVAY Miklós: A büntető hatalom és lehetséges korlátai egy alkotmányban, különös tekintettel a bűncselekménnyé nyilvánításra és a büntetésekre. *Pázmány Law Working Papers*, 2011/24. 6. <http://goo.gl/Elq0wv> [letöltve: 2015.11.12.]

¹⁴ I. cikk (3)

¹⁵ BALOGH Zsolt: Az alapjogok korlátozása az új alkotmányban. *Pázmány Law Working Papers*, 2011/19. 5–7. <http://goo.gl/BaWj3i> [letöltve: 2015.11.12.]

¹⁶ BALOGH Zsolt: Az alapjogok korlátozása. In: SCHANDA Balázs – BALOGH Zsolt (szerk.): *Alkotmányjog – Alapjogok*. Budapest, PPKÉ JÁK, 2011. 49.

tatja, hogy a lelkiismereti- és vallásszabadságra tekintettel akkor tehető kivétel az általános törvények alól, ha az szorosan kapcsolódik a hitéhez és ez nem jár mások jogainak sérelmével.

A német alkotmánybíróság és az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) is a magyar alkotmánybírósági gyakorlatban alkalmazott alapjogi teszthez hasonló próbát használ, a korlátozás alkotmányosságának megállapítása céljából. A német alkotmánybíróság azt vizsgálja, hogy a korlátozásra szükség van-e, alkalmas-e és annak elfogadható-e a mértéke, az EJEB a korlátozás tekintetében vizsgálja, hogy az arányos, szükségszerű és az Egyezményben foglalt célok érdekében valósult-e meg.¹⁷

3. A lelkiismereti- és vallásszabadság korlátozására vonatkozó technikák alkalmazása és módosulása a szabadságvesztés-büntetés végrehajtásban

A lelkiismereti- és vallásszabadság megfelelő módon történő korlátozása különös jelentőséggel bír abban a tekintetben, hogy az említett alapjog megfelelő módon való érvényesülése a rabok reszocializációja, illetve a személyiségük fejlesztésében és védelmében jelentős szerepet tölt be.¹⁸ Mivel a vallások az emberi magatartásokra is hatást kívánnak gyakorolni, a vallásgyakorlás az egyik legalkalmasabb eszköz lehet a rabok javítására. A cél az, hogy az egyén személyiségében következzen be a változás, amit csupán vallási külsőségekkel nem lehet elérni, ezért fontos, hogy a börtönlelkészek egyéni lelki gondozásban is részesítsék az elítélteket.¹⁹ A bv. reszocializációs céljának teljesítése érdekében tehát szükség van az egyházak közreműködésére is.²⁰ Az említett közreműködéssel kapcsolatban felmerülő, állam és egyház elválasztásának problematikáját feloldja, hogy a bv. intézet parancsnoka a lelkészek munkájába csak az intézet rendjének biztosítása érdekében avatkozhat be.²¹

¹⁷ Uo. 64–65.

¹⁸ TÓTH Mariann: Egyes alkotmányos jogok érvényesülése az elítéltek reintegrációja szempontjából. *Börtönügyi Szemle*, 2010/4. 24.

¹⁹ PULSZKYKY–TAUFFER i. m. 155–157.

²⁰ TELEKI Béla: A szabadultak szociálpedagógiai ellátása. *Börtönügyi Szemle*, 2008/1. 31.

²¹ VÁRI Krisztina: A börtönlelkészség hét éve Magyarországon. *Börtönügyi Szemle*, 2008/1. 55.

A bv. intézetek napirendjének monotonitása a rabok pszichéjének jelentős megterhelést okoz,²² amely oldása érdekében a rabok tartalmas időtöltésének biztosítását számos nemzetközi dokumentum ajánlásaiban fogalmazták már meg,²³ ugyanis a társadalomba való beilleszkedés feltétele az ép személyiség.²⁴ Az ajánlásoknak megfelelő módon eleget tehetünk a bv. intézeteken belüli közösségi és egyéni vallásgyakorlás lehetőségének biztosításával.²⁵

A bűncselekmény elkövetése miatt, a társadalom jogszerű retorziós igénye, a közrend fenntartásának szükségessége és a következmények előreláthatósága együttesen lesznek az okai annak, hogy egy jogállamban alkotható olyan jogszabály, amely bizonyos alapjogokat akár lényeges tartalmukban is korlátoznak.

Önmagában nem a vallásgyakorlást védi az állam, (amely alatt aktív és passzív magatartását is érteni kell) hanem az e mögött rejlő lelkiismereti meggyőződést, amelynek – többek között – az a célja, hogy az egyén megőrizhesse lelki integritását és emberi méltóságát.²⁶

A bv.-ben az alapjogi teszt jellegét befolyásolják a bv. céljai, a bv. jogviszony fennállása és ezekre tekintettel az egyes alapjogok sajátosságai. Az általános tesztől (a teszt szerkezetének megtartása mellett) a szükségesség és az arányosság oldalán is kisebb-nagyobb mértékben el kell térünk, azonban az alkalmaság vizsgálata az általános szabályok szerint²⁷ alakul.

Pusztán a speciális jogviszonyra hivatkozni nem elegendő ahhoz, hogy az alapjog-korlátozás jogszerűségét igazoljuk, az általános tesztől eltérő okokat fel lehet hozni erre, de ez nem jelenti azt, hogy a korlátozás konkrét okait ne kellene megjelölni. Az intézet rendje, a közérdek és a közbiztonság védelme az alapjogok érvényesülésének immanens korlátai, de a korlátozás jogszerűsége pusztán ezekre alapozva még nem fogadható el aggálytalanul.²⁸ A közérdekűség mellett a büntetés céljainak érvényesülése olyan indok, amely megalapozhatja az

²² KOVÁCS Zsuzsanna: A kontroll, a stresszel való megküzdés és a pszichés közérzet alakulása a börtönbe kerülést követően. *Börtönügyi Szemle*, 2011/2. 39.

²³ ALEKU Mónika – CSORDÁS Sándor – PACSEK József: A fogvatartottak programlehetőségeinek jelenlegi helyzete. *Börtönügyi Szemle*, 2006/1. 65.

²⁴ CSORDÁS Dóra – CSORDÁS Sándor: Az emberközpontú és a közösségi irányultságú börtönrendszerek főbb jellemzői. *Börtönügyi Szemle*, 2007/8. 16.

²⁵ VÁRI i. m. 49.

²⁶ LIGA Éva: Vallási jelképek viselésével kapcsolatos döntések a strasbourgi gyakorlatban. *De iurisprudentia et iure publico*, 2013/2. 5.

²⁷ CHRONOWSKI Nóra: Az alapjogvédelem globális, európai és hazai trendjei. *Pázmány Law Working Papers*, 2011/26. 11–12. <http://goo.gl/2dvilH> [letöltve: 2015.11.12.]

²⁸ SZIKINGER István: Börtöncenzúra. *Fundamentum*, 2001/1. 127–128.

alapjog-korlátozás szükségességét. A fent említetteken túl az általános szabályok szerint fogadhatóak el a korlátozás szükségességét megalapozó egyéb okok.

Az arányosság vizsgálatakor az elítélt veszélyességét, a szökés veszélyét, az elkövetett bűncselekmény jellegét és általában véve a rab magatartását különös hangsúllyal kell mérlegelni. Természetesen az arányosság nagyban függ a korlátozással érintett alapjog jellegétől is, így a személyi körülményeket és az érintett alapjogot egymás viszonyában, és minden esetben a bv. alapelveit figyelemmel tartva kell vizsgálnunk.

A bv. sajátossága, hogy a racionalitási teszt és az általános alapjogi teszt alkalmazása gyakran egymással összefüggésben merülhet fel, ami alapvetően abból fakad, hogy a zárt körülmények között a rabok sok esetben csak előzetes bejelentés, illetve kérelmezés esetén élhetnek jogaikkal.

Az EJEB három feltételt támaszt az alapjog-korlátozás jogszerűségének megállapításához, amelyek közül az első az, hogy a korlátozás törvényen alapuljon, a 9. cikkben foglalt valamely cél védelmére irányuljon és, hogy a beavatkozás szükséges legyen (ebbe az elembe beleértendő az arányosság feltétele is).²⁹ Az alapjog-korlátozás jogszerűtlenségének megállapításához a Bíróság az említettek megsértésén felül megköveteli, hogy az érintett vallás oly mértékben legyen filozófiailag és intézményileg körülhatárolható, hogy azt azonosítani lehessen, továbbá, hogy a hatóság intézkedése lényeges elemét érintse a vallásgyakorlásnak és, hogy a panaszos ténylegesen törekedjen a vallás gyakorlására.³⁰ A Bíróság elismeri, hogy a szükségesség tekintetében az államok egy bizonyos pontig rendelkeznek önálló mérlegelési jogkörrel.³¹ A Bíróság vallási meggyőződésből eredő cselekvések közül csak azokat részesíti védelemben, amelyek a meggyőződés korlátozhatatlan lényegéhez tartoznak, illetve vallási szertatásnak minősülnek, így általában a vallási öltözet viselését sem védi.³²

Véleményem szerint az EJEB által az alapjog-korlátozás jogszerűtlenségének megállapításához támasztott feltételek túlságosan leszűkítik a sérelmezhető intézkedések körét, így jelentősen csökkentik az alapjogok védelmét, kizárólag akkor nyújtanak védelmet, ha az intézkedés az érintett alapjog érinthetetlen lényegét sérti. A védelem körének ilyen módon való meghatározása szinte teljesen lehetetlenné teszi az egyéni meggyőződések védelmét. Egy személy lelkiismereti meggyőződése ugyanúgy lelkiismereti meggyőződés, mint egy-

²⁹ HORVÁTH–KÖRMENDY i. m. 34.

³⁰ Uo. 32.

³¹ SCHANDA Balázs – CSIZINÉ Schlosser Annamária: Újabb fejlemények az Európai Emberi Jogi Bíróság vallásszabadsággal kapcsolatos gyakorlatában. *Iustum Aequum Salutare*, 2009/2. 73.

³² LIGA i. m. 10–12.

millióé, így azonos védelmet kellene az egyéni meggyőződéseknek biztosítani a nagyobb létszámú követőt magáénak tudó csoportokéval. Az EJEB ítéleteivel alább megfogalmazott kritikáim jelentős mértékben a fent vázolt álláspontomnak tudhatóak be, ugyanis a Bíróság helytelen tesztjének alkalmazása helyett a szerintem helytálló teszt alapulvételével közelítettem meg a jogeseteket.

Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága a rabok esetében elfogadja az alkotmányossági követelmények alacsonyabb szintjét. Az intézkedések alkotmányosságának elbírálásához egy négy szempontos tesztet dolgozott ki, amely alapján először azt kell megvizsgálni, hogy az intézkedés törvényes célt szolgál-e, majd, hogy a rabok számára van-e alternatív eszköz a joggyakorlásra, az intézkedés végrehajtása milyen hatással lesz (a felügyelet tagjaira, a rabokra, illetve az intézet költségvetésére) és végül vizsgálni kell azt is, hogy a hatóság tud-e más eszközt biztosítani az elítéltek joggyakorlására.³³

A dolgozat további részeiben több olyan jogesetekre is hivatkozni fogok, amelyek nem a bv. intézetekkel kapcsolatosan jelentek meg, de ezeket irányadónak tekintem a tárgyalt környezetre is, mivel a közoktatás és a bv. intézetek között számos hasonlóság figyelhető meg. A hasonlóságok elsősorban a hierarchikus viszonyban,³⁴ a jogviszonyhoz kapcsolódó sajátos jogok és kötelezettségek rendszerében és a kiemelkedő jelentőségű nevelési funkcióban jelennek meg.

3.1. A meggyőződés szabad megválasztásának és megváltoztatásának joga

A lelkiismereti meggyőződés szabad megválasztásának, illetve megváltoztatásának joga egy jogállamban nem korlátozható sem a bv. intézeten kívül, sem azon belül. A meggyőződés megválasztását illetve megváltoztatását még különleges jogrend idején sem lehet semmilyen indokkal korlátozni.³⁵ A meggyőződésének megváltoztatásáért, a felekezetváltásáért senkit sem lehet állami szankciókkal sújtani,³⁶ azonban megszűnik ez a védelem, ha a választással összefüggésben jön létre valamilyen cselekmény, vagyis túllép a meggyőződés megválasztásán, innentől már a meggyőződés gyakorlásáról van szó, ami pedig korlátozható.³⁷

³³ HORVÁTH–KÖRMENDY i. m. 40–41.

³⁴ SCHANDA–CSIZINÉ Schlosser i. m. 68.

³⁵ SCHANDA Balázs: A vallásszabadság és a lelkiismeret szabadsága. In: SCHANDA–BALOGH i. m. 149. [a továbbiakban: SCHANDA (2011)]

³⁶ Uo. 150–151.

³⁷ LIGA i. m. 5.

A lelkiismereti meggyőződés megválasztásának és megváltoztatásának jogát soha nem lehet korlátok közé szorítani, a fogvatartott akár naponta többször is változtathatja vallását. A bv. intézménynek ugyanakkor nem szabad a rabok kiszolgáló személyzeteként működniük és tekintettel kell lenni a hatóság adminisztrációs és költségvetési terheire is, amely adott esetben korlátot szabhat a jogos kérelmek alapján juttatott lehetőségek terjedelmének.

A meggyőződés szabad megválasztásának jogával összefügg a prozelitizmus fogalma is (a fogvatartott oly módon történő átcsábítása egy vallási felekezetbe, amely sérti a kényszermentes cselekvéshez való jogát). A prozelitizmus a vallásszabadság megcsúfolása, amely számos formát ölthet és megvalósulhat az intézettel kapcsolatban álló minden olyan személy cselekedete által, aki hatással tud lenni a rabokra.³⁸ A prozelitizmus meggátolása megköveteli az állam aktív magatartását, így olyan intézkedések megtételét, amelyek alkalmasak az alapjog megóvására.

3.2. A kultuszsabadság

A kultuszsabadságon elsősorban az istentiszteleti cselekmények és jelképek elhelyezésének jogát értjük.³⁹

A *Soile Lautsi v. Olaszország* ügyben⁴⁰ Lautsi Asszony az EJEB-hez fordult, amely helyt adott panaszának és kötelezte az államot, hogy távolíttassák el az osztálytermek faláról a keresztek. A bíróság álláspontja szerint a közintézményekben a vallási szimbólumok elhelyezése korlátozza a világnézeti meggyőződés szabad megválasztásához való jogot, mivel az ilyen jelképek azt a benyomást kelthetik a gyermekben, hogy valamely meghatározott meggyőződés szellemében kell nevelkednie. A bíróság indoklása szerint senki sem kötelezhető arra, hogy valamely vallási szertartáson részt vegyen, vagy meggyőződésével ellentétes magatartást tanúsítson. Az államnak tartózkodnia kell attól, hogy valamely világnézeti meggyőződést akár közvetetten is a gyermekekre kényszerítsen. A bíróság rámutatott arra is, hogy önmagában a történelmi hagyományok nem fogadhatóak el a korlátozás alkotmányos indokaként, továbbá, hogy bár senkinek sincs alanyi joga arra, hogy ne legyen kitéve különféle vallási

³⁸ NAGYPÁL Szabolcs: A rendszerváltás néhány vallási kulcskérdése: Vallásszabadság, átcsábítás és közös tanúságtétel. *Jogtörténeti Szemle*, 2010/2. 74–75.

³⁹ SCHANDA (2011) i. m. 153–154.

⁴⁰ *Lautsi and Others v. Italy*. ECHR, No. 30814/06, decision of 3. November 2009.

szimbólumok jelenlétének, ez nem hatalmazza fel az államot arra, hogy intézményeiben korlátlanul helyezzen el ilyeneket. A magyar Alkotmánybíróság gyakorlatának megfelelő, semleges, de nem tétlen állami magatartást írnak elő, amely által olyan feltételeket hoznak létre, amelyek között szabadon alakulhat az egyéni meggyőződés.⁴¹

A bv. keretei között – a fent említettekre tekintettel – a kultuszszabadság alapján az intézetnek tartózkodnia kell attól, hogy az intézet azon területein, ahol a rabok jelen lehetnek vallási jelképeket helyezzen el. Az intézet tartózkodási kötelezettsége azonos alapokon nyugszik, mint a Lautsi-ügyben tárgyalt bíróság álláspontja, vagyis azon, hogy közvetetten sem szabad az államnak olyan körülményeket teremtenie a bv. intézetekben, amely a rabban azt a benyomást keltené, hogy valamely világnézet szellemében kell büntetését töltenie. Ugyanakkor bizonyos esetekben ez a tilalom nem érvényesül, így például ha speciális, vallási alapon nyugvó körletet hoznak létre, vagy a kifejezetten vallásgyakorlás céljára létrehozott termekben.

Az említett tilalom nem vonatkozik a rabokra, amennyiben saját zárkájukban helyeznek el vallási jelképeket, még akkor sem, ha ezek jelenléte a zárkatársakat zavarja.⁴² A különbségtétel alapja az, hogy a rabok között nincs hierarchikus viszony, ők nem az államot képviselik, így magatartásuk a magánszféra keretei között marad, amelybe az intézet a fent említett korlátozási okok hiányában nem avatkozhat be.

Egy Egyesült Államokbeli ügyben⁴³ több muszlim rab sérelmezte, hogy nem vehettek részt a Jumu'ah szertartáson, mivel a kültéri munkavégzés befejeztéig nem térhettek vissza az épületbe. A bíróság hatályban tartotta a jogkorlátozó szabályokat, mivel véleménye szerint ezzel a nemkívánatos csoportképződést és az épület túlzsúfoltságával járó káros hatásokat előzték meg.⁴⁴

Az említett esetben véleményem szerint nem volt megalapozott a bíróság döntése, amely – feltehetőleg – egyrészt az iszlám felületes ismerete, másrészt az ebből eredő előítéleteken alapult. Indoklásában a bíróság nemkívánatos csoportképződésnek tekintette a muszlim rabok közösségi vallásgyakorlását, annak ellenére, hogy a közösségi vallásgyakorlás kiemelkedő jelentőségű mind alapjogi szempontból, mind pedig az iszlám vallás jellegéből adódóan.

⁴¹ VARSÁNYI Benedek: Az erősebb „nem” jogán? Az állam semlegessége, lelkiismereti és vallás-szabadság a Lautsi-ügy tükrében. *Fundamentum*, 2010/4. 87–92.

⁴² Vö.: DRAXLER Ferenc: APAC–körlet a Váci Fegyház és Börtönben. *Börtönügyi Szemle*, 2013/4. 92–93.

⁴³ U.S. Supreme Court O’Lone v. Estate of Shabazz, 482 U.S. 342 (1987) Decided June 9. 1987.

⁴⁴ HORVÁTH–KÖRMENDY i. m. 41.

Álláspontom szerint jogsértő rendelkezésről volt szó, a hatóságnak kötelessége lett volna a rabok számára engedélyezni, hogy a szertartás idejére elhagyják a munkaterületet, mivel ez egyrészt csak viszonylag rövid ideig tartó távolmaradást jelentett volna, így nem eredményezett volna az intézményen belül kezelhetetlen túlszűfoaltságot (különös tekintettel arra, hogy mindössze néhány rabról volt szó) másrészt ez a rítus az iszlám egyik legfontosabb szertartása.

3.2.1. Hitélettel kapcsolatos tárgyak

Egy taoista-buddhista vallású rab az EJEB-hez nyújtott be panaszt azzal kapcsolatban, hogy a bv. intézet nem engedélyezte számára, hogy egy olyan vallási könyvet tartson magánál, amelynek egy fejezete harcművészetekkel foglalkozik. Az intézet vezetése arra hivatkozott, hogy a könyvben foglaltak ismerete veszélyeztetné a fogvatartás biztonságát. A bíróság egyetértett az intézet vezetésével és a kérelmet elutasította.⁴⁵ Álláspontom szerint az EJEB az említett ügyben helytelenül járt el, mert a panasz megalapozott volt, az intézet vezetése szükségtelenül alkalmazott alapjog-korlátozást.

Az említett ügygel kapcsolatban számos kérdés merül fel, amelyek közül az első, hogy veszélyeztetheti-e az intézet biztonságát néhány kép, ami harcművészeti technikák alkalmazását mutatja be. Az EJEB döntése alapján, az egyszerűség kedvéért az első kérdésre még adhatunk igenlő választ, mivel valóban nagyobb veszélyt jelenthet mások testi épségére az, aki alkalmazni tud ilyen technikákat, mint aki erre nem képes.

Mivel elfogadtuk azt a premisszát, hogy kockázatonövelő hatással bír az esetben tárgyalt könyv, felmerül a kérdés, hogy azok a rabok, akik az említett könyvet még azelőtt áttanulmányozták, mielőtt büntetésük letöltését megkezdték és kitűnően alkalmazni is tudják az abban foglaltakat miként helyezhetők el a bv. intézetben. Az EJEB logikáját követve az utóbbi kérdésre kétféleképpen válaszolhatunk, mégpedig, hogy sehogy, hiszen veszélyeztetnék a fogvatartás biztonságát, vagy, hogy csak fokozott biztonsági intézkedések mellett, speciális körleten. Ha követjük a bíróság döntésének logikáját, más választ nem adhatunk, még akkor sem, ha egy negyven kilogrammos könyvelőről van szó, akit költségvetési csalás miatt ítélték el és még semmiféle fizikai-pszichikai konfrontációba nem bocsátkozott, hiszen akkor aláásnánk az előfeltevésünket.

⁴⁵ Uo. 29.

Összegezve az eddigieket álláspontom szerint egy harcművészetekkel is foglalkozó, vallási tanokat tartalmazó könyv nem jelent fokozott biztonsági kockázatot, így a bíróság döntése már az alkalmazott teszt szükségességi eleménél megbukott, de még ha el is fogadjuk a bíróság szükségesség tekintetében hozott döntését, még mindig azt kell mondanunk, hogy alapjogsértést történt, mert a kockázt növekedéshez képest aránytalan mértékben korlátozták a fogvatartott vallásgyakorlásához fűződő jogát.

3.3. A meggyőződés kinyilvánításának és ennek mellőzésének joga

Bár a lelkiismereti- és vallásszabadság a bv.-ben érvényesülő alapjog-csoportosítás alapján alapvetően nem korlátozott, az alapjog bizonyos elemeinek érvényre juttatásához a speciális körülményekre tekintettel szükséges lehet külön kérelem benyújtásának megkövetelése, ez pedig megfelel az Alkotmánybíróság gyakorlatának.⁴⁶ Az EJEB is arra az álláspontra helyezkedett, hogy önmagában nem valósít meg jogsértést az, ha a fogvatartott azért nem tudja igénybe venni a vallásgyakorlás bizonyos lehetőségeit, mert a meggyőződéséről nem nyilatkozik (ugyanakkor a Bíróság arra vonatkozó érvelése, hogy a rab nem támasztotta alá vallásának létezését, véleményem szerint elfogadhatatlan).⁴⁷

3.3.1. Vallási öltözet

Az EJEB a Dahlab kontra Svájc ügyben⁴⁸ elutasította annak a pedagógusnak a panaszát, aki miután már két éve tanított egy általános iskolában felvette az iszlám vallást, és – a Korán utasítását követve⁴⁹ – fejkendőjét tanítás közben is viselni kezdte. A bíróság egyetértett azzal, hogy az intézkedés jogos és arányos volt, mivel a sajátos viselet – tekintettel arra, hogy a tanulók tekintetében a tanárnő jelenítette meg az oktatási intézményt – vallási üzenetet közvetített, így ez már nem volt tekinthető a magánszféra részének.⁵⁰

⁴⁶ ZLINSZKY János: A vallásszabadság gyakorlati kérdései az alkotmány és az alkotmánybírósági határozatok tükrében. *Iustum Aequum Salutare*, 2005/1. 96.

⁴⁷ HORVÁTH–KÖRMENDY i. m. 32.

⁴⁸ Dahlab v. Switzerland. ECHR, No. 42393/98, decision of 15. February 2001.

⁴⁹ SCHANDA–CSIZINÉ i. m. 69.

⁵⁰ SCHANDA Balázs: Fejkendőviselet az iskolában. *Fundamentum*, 2004/2. 118–120. [a továbbiakban: SCHANDA (2004)]

Az említett esetben a vallásszabadság és az állam köznevelési feladata, illetve világnézeti semlegessége verseng egymással. Ezt a gordiuszi csomót Schanda Balázs elegánsan, egy vágással oldotta fel, amikor véleményében kifejtette, hogy az állami szolgálatba álló személy – egy ilyen pozícióban nem lévő jogalanyhoz képest – nem hivatkozhat vallásszabadságának azonos védelmére, jogai csak annyiban érvényesülhetnek, amennyiben azt a különleges jogviszony megengedi.⁵¹

Az ügyből a bv.-re tekintettel levezethető, hogy a bv. intézet alkalmazottjai nem viselhetnek látható módon világnézeti meggyőződésüket kifejező jelképeket, hiszen a rabok szemében ők jelenítik meg az államot. Ez a tilalom szorosan összefügg a kultuszsabadságnál kifejtettekkel, így az ott tárgyaltak itt is irányadóak. A személyi állomány világnézeti meggyőződésének kinyilvánításához való joga háttérbe szorul az állam világnézeti semlegességéhez viszonyítva, de ez csak az intézkedésen belüli jelenlétükre vonatkozik, amint átlépik az intézet kapuit a tilalom megszűnik, hiszen ott már nem az államot képviselő mivoltukban, hanem mint magánszemélyek vannak jelen.

Álláspontom szerint ésszerűtlen és a gyakorlatiasságot messzemenően megcsúfoló lenne, ha ez a tilalom a börtönlelkészekre, illetve börtönmissziós tevékenység végzése céljából jelenlévő személyekre is vonatkozna, így esetükben a vallási jelképek viselése korlátozás nélkül elfogadható.

Franciaországban egy 12. életévét betöltött⁵² muszlim diákot kizártak az iskolájából, mivel az iskola belső szabályzata és a pedagógusok felhívása ellenére sem volt hajlandó megválni fejkendőjétől a testnevelésórakon.⁵³ Az EJEB jogszerűnek és arányosnak tekintette az intézkedést, mivel véleménye szerint ez a közbiztonságot és mások jogainak védelmét szolgálta.⁵⁴ A bíróság később nem találta egyezményesértőnek a fejkendőviselet teljes iskolai életre való kiterjesztését sem.⁵⁵

Az említett jogesetből levonható az a következtetés, hogy az EJEB a bv. intézetekben a vallási meggyőződéshez fűződő öltözet viselésének megtiltása esetén sem állapítaná meg a jogsértést.

A rabok egyenruha viselésének célja kezdetben az volt, hogy szökés esetén könnyen felismerhető és elfogható legyen a rab, míg ma már azt a célt szolgálja,

⁵¹ Uo. 116.

⁵² Az iszlám ettől a kortól kezdve követeli meg a fejkendő viselését vö.: GÁL Tasnim: *Az iszlámhoz vezető út*. Magyarországi Muszlimok Egyháza, Budapest, 2007. 57–58.

⁵³ LIGA i. m. 13.

⁵⁴ Uo. 17.

⁵⁵ KONDOROSI Ferenc: Vallásszabadság kultúrák keresztútján. *Jura*, 2011/1. 71.

hogyan ez által is kifejezésre juttassák a rabok bv. intézetben belüli azonos státusz-helyzetét.⁵⁶

Az EJEK döntésének logikájával szemben véleményem szerint jelenleg a bv. intézetekben nincs olyan, az egyenruha viseléséhez fűződő korlátozási ok, amely alapján megtiltható lenne egy muszlim rab számára a fejkendőviselés, az önmagában nem utal a rab anyagi helyzetére, így nem vezethet ezen alapuló konfliktushoz, tehát az intézet biztonságát nem veszélyezteti, de az iszlám lényeges eleme, így fokozott védelemben kell részesítenünk a vallásgyakorlás jelen módját.

Az iszlám előírásai szerint egy muszlim nőnek idegenek jelenlétében kötelező olyan ruhát hordania, amely az arcuk és kézfejük kivételével az egész testét takarja, mégpedig úgy, hogy ne látszódjon nőies alakja, emellett pedig kötelező a fejkendőviselés is. Ezek az előírások a vallás rendkívül lényeges elemei, amelyek a muszlimok szerint nem a nők represszióját jelképezik, hanem erkölcsösségüket hangsúlyozzák.⁵⁷ Egy muszlim nőnek tehát nem csupán a fejkendőviselés kötelező, hanem az egész testet fedő ruházat is (ez a magyar bv. intézetekben megoldott, hiszen a női rabok egyenruhája bő és az egész testet fedi). Probléma merülhet fel akkor, ha egy muszlim rab a vallási előírásokra hivatkozva burkát vagy nikábot akar viselni. Ilyen esetben véleményem szerint a bv. intézet jogszerűen tagadhatja meg a fogvatartott kérelmét, azzal nem valószínű meg jogsértést, mert (bár kétségtelenül érinti a szabad vallásgyakorláshoz való jogot) a fogvatartott arcának eltakarása ellehetetleníti azonosítását, így az intézet biztonságához fűződő társadalmi érdek megfelelő alapot ad a jogkorlátozásra. A fogvatartottnak lehetősége van más, a vallási meggyőződésével nem ellentétes ruházat viselésére, így a korlátozás szükségessége és arányossága megállapítható.

3.4. A meggyőződés gyakorlásának joga

A meggyőződés gyakorlásának joga nem más, mint a tágabb értelemben vett kultuszszabadság, amely az istentiszteleti cselekmények végzésén túl magában foglal minden olyan cselekvést, amelyben a meggyőződés kifejezésre jut.⁵⁸

⁵⁶ TÓTH i. m. 30.

⁵⁷ GÁL i. m. 57–58.

⁵⁸ SCHANDA (2011) i. m. 159.

Egyes vélemények szerint egy mekkai zárandoklat vagy más, ehhez hasonló cselekmény különösebb megfontolás nélkül is kizárható a bv. jogviszony fennállása alatt és ebből eredően.⁵⁹ Korábban említettem, hogy a bv. jogviszonyra hivatkozni nem elegendő ahhoz, hogy az alapjog-korlátozás jogszerűségét igazoljuk, ezért nem értek egyet az említett állásponttal. Véleményem szerint kivételes esetekben előfordulhat, hogy egy fogvatartott számára engedélyezhető lenne egy ilyen rendezvényen való részvétel. Álláspontomat egyrészt arra alapozom, hogy egy ilyen mértékű jogkorlátozás bizonyos esetekben a korlátozás arányosságának kritériumát sértené, továbbá, hogy az új Bv. Kódex – bizonyos feltételek mellett – engedélyezi a büntetés félébeszakítását, illetve a rövid tartamú eltávozást, így elméletileg nem kizárt, hogy egy rab hosszabb időre elhagyja a bv. intézetet, másrészt pedig az iszlám egyik alappillére, hogy életében egyszer minden muszlimnak el kell zárandokolnia Mekkába.⁶⁰ Érvelésemet azzal folytatom, hogy az alapjogok korábban említett csoportosításában a gyülekezési jog a bv. jogviszony fennállása idején szünetelő jogok csoportjába tartozik, azonban a gyülekezési jogról szóló törvény hatálya nem terjed ki a vallási rendezvényekre,⁶¹ így e tekintetben is megintog a támadott nézet.

Összegezve az eddigieket tehát egy olyan esetben például, ha egy gyógyíthatatlan betegségben szenvedő muszlim fogvatartott, aki büntetésének már nagyobb részét letöltötte és minden körülményt figyelembe véve nem áll fenn a fogolyszökés veszélye, aránytalan jogkorlátozást eredményezne, ha nem engedélyeznék számára, hogy az eltávozás ideje alatt teljesítse vallási meggyőződéséből eredő kötelezettségét.

Egy hazai ügyészi vizsgálat során egy rab panaszában kifejtette, hogy nem biztosítják számára az iszlám vallás előírásainak megfelelő élelmezést. A panasz nyomán, az eljáró ügyész közbenjárására, a bv. intézmény annak ellenére biztosította a rab számára a kérelmezett élelmezést, hogy a rendőrségi háttér adatok alapján a rab a bv. jogviszony keletkezését megelőzően nem a muszlimok életvitelére vonatkozó valláserkölcsei előírásoknak megfelelő életmódot folytatott. A panaszos nem sokkal később visszatért az általános élelmezéshez.⁶²

Az említett esetben a bv. intézet pusztán a rendőrségi háttér adatokra támaszkodva feltételezte, hogy a fogvatartott a vallásgyakorláshoz fűződő jogokkal akar visszaélni, azonban a gyakorlatban nincs relevanciája annak, hogy a rab

⁵⁹ HORVÁTH–KÖRMENDY i. m. 31.

⁶⁰ Vö. KOMÁROMI Zsombor (szerk.): *A zárandoklat*. Budapest, 2005. 11.

⁶¹ CSIZINÉ SCHLOSSER Annamária: *Az egyházak jogalanyisága*. 36. <http://goo.gl/venyS5> [letöltve: 2015.11.12.]

⁶² HORVÁTH–KÖRMENDY i. m. 29.

milyen életvitelt folytatott a bv. intézetén kívül, hiszen vallását bármikor, szabadon megváltoztathatja és éppenséggel gyakori jelenség a bv. intézetekben, hogy az elítéltek megtérnek valamely valláshoz.⁶³

Ahhoz, hogy a rabok vallásuk előírásainak megfelelő élelmezésben részesüljenek a bv. intézethez kérelmet kell benyújtaniuk. Közismert tény, hogy a bv. intézetek pénzügyi forrásai igen szűkösek, erre való tekintettel nem valósul meg alapjogsértés, ha a rabok a vallási előírásoknak megfelelő élelemhez azért nem tudnak hozzájutni, mert az intézet költségvetése lehetetlenné teszi ennek biztosítását. Ilyen esetben ajánlatos lenne, hogy a bv. intézet értesítse a felmerülő problémáról a fogvatartottat, aki, ha vállalja a rá irányadó napi élelmezési normán felüli, vallási előírásoknak megfelelő élelem költségének megtérítését a költségvetés szűkössége ellenére is élhetne a vallásgyakorlás e módjával.

Adott esetben előfordulhat, hogy az intézménynek akkor is meg kell tagadnia valamely vallásnak megfelelő élelmezés biztosítását, ha egyébként költségvetése lehetővé tenné azt, így ha ismétlődően vagy a körülményekből egyértelműen láthatóan (például, a különleges étrenden túl a rendszeres imádkozás már nem is érdekli, naponta váltogatja a vallását) visszaélésszerűen kíván élni jogaival. A meggyőződés komolysága nem vizsgálható, így ennek megfelelően nem ez kerül a vizsgálódás középpontjába, hanem annak gyakorlása, ami megalapozhatja a korlátozást.

3.5. A meggyőződés tanításának joga

A vallásosságot (teológiai-pszichológiai értelemben véve) nem lehet oktatni, kikényszeríteni, az az egyén pszichéjében önállóan kialakul, így magától van vagy nincs. Jogi értelemben vallásoktatáson valamely világnézeti meggyőződés önmagáról vallott igazságainak tanítását értjük, amelynek *célja*, hogy a vallási tanokat megismerő személy az oktatott tanokat elfogadja és magára nézve kötelezőnek ismerje el. Az alkotmány a jogi értelemben vett meggyőződés tanításának jogát részesíti védelemben, nem minősül tehát védettnak az olyan vallástanítás, amelynek *célja* nem terjed ki arra, hogy az azt megismerő személy az ismertetett tanítást lelkiismereti meggyőződéséből adódóan magáévá tegye.

A bv. intézetekben alkotmányellenes lenne olyan szabály alkalmazása, amely alapján a rabokat köteleznék valamely világnézet kötelező tanulására, amennyiben annak célja lényegileg hittérítés lenne. Ugyanakkor üdvözlendőnek

⁶³ TÓTH i. m. 27.

tartanám, ha az intézetek szabadidős programjai között szerepelne egy olyan képzés is, amely a világvallások történetét és tanítását objektíven bemutatná az elítélteknek, mivel véleményem szerint ez – többek között – azzal a pozitív hatással járna, hogy erősítené a különféle vallások iránti türelmességüket és közvetetten visszaszorítaná a kevésbé ismert vallások követőivel szembeni előítéletességet.

Egy, az EJEK által tárgyalt ügyben a Bíróság – egyetértve a hatósággal – elutasította annak a buddhista vallású rabnak a panaszát, akinek a bv. intézet buddhista lelkészt nem tudott ugyan biztosítani, de engedélyezték, hogy hetente egy külön levelet küldjön. Az intézet megtiltotta számára a publikálásra szánt anyagok küldését, arra hivatkozva, hogy az intézet számára kezelhetetlen adminisztrációs nehézséget okozna a nagy mennyiségű irat ellenőrzése, így az veszélyeztetné a közbiztonságot.⁶⁴

A buddhizmusban a tanítás és a tanulás összefonódik, ezért a fent említett ügyet a vallás jellegére tekintettel a meggyőződés tanításának jogából kiindulva vizsgálom.

Az említett jogesetben véleményem szerint a hatóság a lehető legteljesebb körültekintéssel járt el, mivel elsősorban buddhista lelkész útján akarták biztosítani a fogvatartott jogainak érvényesülését, de miután ezirányú törekvésük sikertelennek bizonyosodott, az irányadó jogszabályokban foglalt levélküldés mennyiségét meghaladó levelezést engedélyeztek számára. Arányossági szempontból a hatóság adminisztrációs terheinek túlzott nehézsége kellően megalapozta a jogkorlátozást.

Az új Bv. Kódex a fogvatartott levelezését mennyiségileg nem korlátozza, azonban az intézmény ellenőrizheti a levelek tartalmát, amelynek célja az intézet biztonságának védelme. A törvény meghatározza azon címzettek körét is, akikkel való levelezés nem ellenőrizhető.⁶⁵ A törvény nem sorolja e körbe az egyes börtönmissziók lelkészeit, ami véleményem szerint helytelen, mivel ezeknek a személyeknek címzett levél olyan tartalommal bírhat, amelyet a rab csak azonos meggyőződésű személyekkel akar megosztani, így adott esetben, tartva attól, hogy legmélyebb gondolatait illetéktelenek is meg fogják ismerni, azt nem tudja megfelelően kifejezésre juttatni, ez pedig aránytalan korlátozást jelenthet számára, tekintettel arra, hogy nem áll fenn nagyobb biztonsági kockázat egy ügyvédnek küldött és egy vallási vezetőnek címzett levél tartalma között.

⁶⁴ HORVÁTH–KÖRMENDY i. m. 32–33.

⁶⁵ 2013. évi CCXL. tv. 174. § (1)–(4)

4. Záró gondolatok

A dolgozatot összefüggésében látva, a fentebb tárgyaltakra tekintettel nyugodtan állíthatjuk azt, hogy csak úgy lehet megfelelően alkalmazni a büntetés-végrehajtási jog rendelkezéseit, hogy egyik szemünk mindig az alkotmányjogot fürkészi. Mindazonáltal mindennek a fordítottja is igaz, hiszen elveszti az értelmét a rengeteg alapelv, ha nem vagyunk figyelemmel a gyakorlat igényire és az egyes jogterületek sajátosságaira, ezek ugyanis csak együtt alkotnak egységes egészet.

A lelkiismereti- és vallásszabadság szoros összefüggésben van a büntetés-végrehajtással, ami nem a véletlen, hanem ama felismerésnek a következménye, hogy az ember pszichéjének legmélyebb rétegéig beható lelkiismeret a személyiséget evilági cselekedeteiben átfogóan befolyásolja, így a börtönügyben oly fontossá vált reszocializációs törekvések magvát képezheti. Szándékosan használtam feltételes módot, ugyanis a lelkiismereti- és vallásszabadság csak akkor szolgálhat a bv. céljainak elérése eszközeként, ha azt megfelelő módon kezeljük.

Az elítélt meggyőződésének gyakorlása segíthet, hogy a társadalom hasznos tagjává váljon, feltéve, hogy ésszerű, megfontolt módon járulunk ehhez hozzá, ellenkező esetben a bv. intézet büntető-nevelő eszköz helyett a szociális szörny-szülöttek kohójává válhat.